

[Erik Eriksen.]

lige — denne svage part står dog aldrig svagere, end at han kan sige: Så vil jeg slet ikke være med, jeg vil ikke gå ind på de betingelser, der kræves, for at jeg erhverver ejendommen. Og vil han ikke erhverve ejendommen, kan han sælge den, og sælge den til højeste bud. Der er ikke tale om, at dette kan være et indgreb i ejendomsretten i den forstand, at det skulle være ekspropriation. Det kan ikke være rigtigt, og derfor må jeg tage afstand fra denne udtalelse. Når vi taler om begrænsning i retten til at erhverve landbrugsejendomme, må jeg så spørge: Hvad er gælds begrænsningsloven, er den ikke også et indgreb i retten til at erhverve ejendom? Er det ikke således, at den høje rigsdag siger: Hvis du har penge disponible i din egen lomme, hvis du råder over så og så stort et beløb, kan du købe ejendomme, men har du det ikke, kan du ikke få lov at få tinglyst mere end så og så stor gæld på ejendommen. Derfor er jeg egentlig ked af, at det skal slås op på den måde, at her er tale om noget forfærdeligt revolutionerende. Det er der ikke, og jeg vil holde på, at når der er gået nogle få måneder, eller måske blot nogle få uger, og man opdager, hvad det egentlig er, der sker, vil man indse, at der er ingen grund til at komme med disse stærke udtalelser.

Endelig tilsidst: Det ærede medlem sagde, at denne lovgivning ville betyde, at vi nu fik et kontor- og statsdirigeret landbrug. Se, det er jo sagt så godt, at jeg næsten er ked af, at jeg ikke kan gøre det så godt. Det er en glimrende overskrift, hvis vi vil holde os til de dele af landbrugslovgivningen, som har med eksportudvalgene og lignende at gøre — så dækker den. Men hvis vi kommer ind på det her foreliggende område indenfor landbruget, tror jeg ikke, udtalelsen holder stik, og derfor er jeg ked af, at det ærede medlem hr. Hans Pinstrup, der jo er formand for landboforeningerne, siger det så stærkt. Jeg må sige, at jeg hilste med glæde det ærede medlems udtalelse om, at iøvrigt når det drejede sig om udstyknings fremtid, ville landboforeningerne naturligvis give deres støtte. Det er jeg glad for, men jeg synes, der lå ligesom en brod i det ærede medlems udtalelser, en brod, der var rettet mod os andre på landbrugets vegne — tør jeg næsten sige. Heroverfor vil jeg gerne sige, at der har været andre og betydningsfulde folk indenfor landbrugets organisationer, som har deltaget i arbejdet med dette lovforslags udformning, et æret medlem af

det andet høje ting, hr. Hauch, sidder også, mener jeg at turde antyde, på en vis måde i landbrugets ledelse; han har indtil fornylig været formand for de landboforeninger, hvori det ærede medlem hr. Hans Pinstrup har afløst ham som formand, men han sidder dog stadig på landbrugets øverste tillidspost som præsident for Landbrugsrådet. Jeg er altså ikke klogere — det vil jeg gerne indrømme, for at der ikke skal brede sig nogen myter —, end at landstingsmand Hauch er gået ind for dette lovforslag, ja ikke blot gået ind for det, men har en væsentlig del af æren for dets endelige udformning, og jeg vil føje til, — det skal dog nævnes —, at hvad man end kan mene om vor kollega i det andet høje ting, så er der egentlig ikke nogen, der har draget hans evner og indsigt i tvivl, når det drejede sig om landbrugsproblemer eller om at afstikke de linier, der skulle være fremover. Jeg vil sige, at også når det drejer sig om dette lovforslags udformning, er der fra landbrugets egne organisationer meget fremtrædende folk, der har kunnet sige god for den.

Jeg har blot ønsket at sige dette, for at der ikke skal være nogen misforståelse i så henseende.

Peder Jakobsen: I anledning af, at jeg har udtalt ønske om en ændring af lovforslagets § 11, gående ud på, at den kun skulle dreje sig om tillægsjord i de tilfælde, hvor spørgsmålet — som jeg ønskede det — blev løst på frivillighedens grund, fordi jeg mente, at resultatet da ville blive, at de folk, der havde brug for tillægsjorden, fik den inden for en overskuelig fremtid, siger landbrugsministeren, at man havde fundet ud af, at der var ejendomme, store godser, her i landet, som overhovedet ikke kunne komme til at afgive tillægsjord, og derfor var 20 pct.s bestemmelsen sat ind. Heroverfor vil jeg sige, at denne lovgivning, som skulle hjælpe dem, der ingen jord har, jo nødtigt samtidig skulle laves til en straffelov for dem, der har jord på retmæssig måde i forvejen.

Derfor mener jeg stadig, det ville være bedst, om man i udvalget kunne nå til det resultat, at for dem, der melder sig inden 1953 og derigennem viser forståelse for sagen, bør spørgsmålet løses på frivillighedens grund, således at der virkelig kan blive tale om en realitetslov; det skulle kun dreje sig om tillægsjord. Den højtærede landbrugsminister sagde også før, at tillægsjordspørgsmålet var det mest brændende spørgsmål i jordpolitikken i øjeblikket, og derfor kan